

▮ Turczi István

Hippománész: a beavatás

A legtöbb dolog sohasem történik meg, s ha mégis, akkor sem velünk.

A másfél hete tartó forróság még nem szűnt meg, de az a szinte szemérmetlen alaposág, amellyel a Nap végigtaperolta az embereket, bekúszott a hónaljukba, a nyakszirtjük mögé, beköltözött a lábuk közé és a tudatukba, lohadni látszott.

Szürke felhők pókhálója fedte az eget, alig engedte át a napfényt. Néhol mintha csillogó tűk lyuggatták volna át a halotti leplet, vékony fénycsíkok szántották végig a hegyoldalt.

Estig a szél is megjött.

Esni fog, mondták a helyi bölcsek, és helyi bölcsekből van felhozatal.

Azrael szórakozottan és némileg unott képpel állt kis személyzeti szobája kellős közepén. Arra sem emlékezett, lehúzta-e maga után a vécét. Egy kupacba terelni a piszkos fehéreneműit és a portaszolgálatkor kötelező fehér ingeket nem nagy mulatság. Semmi kedve nem volt a mosáshoz, különösen, hogy Elza felajánlotta, kimos helyette, ha átvísi hozzá a szennyest. De alsógatyákat adni egy nőnek, az már bizalmi kérdés, így aztán ehhez sem fült igazán a foga.

Lássuk, mire van szüksége.

Mindenekelőtt levegőre.

Gyorsan ablakot nyitott, majd visszaállt ugyanoda, a szoba közepére, mintha attól tartana, csak innen, gondolatai origójától indulhat ki bármilyen jó ötlet a mai estére.

Az alkonyat maradék fényeitől átszűrözött falon nevetségesen hosszúra nyúlt az orra. Na, még ez is.

Nézegette kicsit az árnyékát, pózt váltott, le-föl ingatta a fejét, de az orra csak nem lett rövidebb.

A nyitott ablakon túli sötétségben reszkető foltként vibrált egy lámpa fénye. Majd kettő. Három. Nézte egy darabig, majd hirtelen ötlettől vezérelve, hadzsime, akár egy unatkozó karaté, megpördült a saját tengelye körül. Vesztére, mert bevágta a combját a szoba egyetlen asztalának sarkába.

Mindig az asztal az első ellenség. Vagy túl nagy, vagy túl kicsi, vagy túl magas, vagy túl alacsony, ha épp megfelelő, akkor billeg a lába, és ha nem billeg, akkor is útban van valamilyen módon.

Azrael vinnyogott kicsit, amúgy férfiasan, fojtott szitkok, röpké anyázás csusszant a nyelve hegyére. De nem maradt ideje az önsajnálatra, mert hirtelen nagy robajjal belobbant a gázbojler a háta mögött.

A rohadt életbe, mi jön még ma, nézte a kék lángnyelveket, a megsárgult függönnyt a vécékagyló fölötti ablakmélyedésben, és az üres műanyag virágcserepet, mi jön még, a rohadt életbe.

A nyitott ablakon túli sötétségből már eltűntek a vibráló lámpafények, amikor felvette a csukáját, a könnyű pamutdzsekit, és úgy határozott, hogy sétál egyet, a szoba után a fejét is kiszellőzteti, nem árthat neki némi friss levegő, eső előtti séta az esti égbolt különös, ködszerű burája alatt.

A kis tavak felé indult, a szív alakú tavak felé.

Már a gondolatra is megdobbant, igen, a szíve, ott látta Grétát legutóbb, egy Oleg nevű alakkal sétált, akinek a feltűrt gallérú rózsaszín pólóján, és a jobb karjára tetovált jókora török kardon kívül az volt a fő jellegzetessége, hogy két, emeletes hajókoffer méretű testőrforma kísérte mindenhová. Ez volt az egyetlen oka annak, hogy nem akarta követni őket még tisztes távoból sem. Amit látott, azt túlságosan mulatságosnak találta ahhoz, hogy a féltékenységnek még a csírája is növekedésnek induljon amúgy megtépázott lelkében: a tagbaszakadt, szőrös orángután, és a nála majd egy fejjel magasabb, sudár gazella sűrűn gesztikulálva járták körbe a dísztavakat, mögöttük a hőség ellenére is zakóban szolgálatot teljesítő két lépegető exkavátor. Mint egy *muppet show* figurái.

Egy darabig az alacsony kerti lámpákkal szegélyezett kavicson uton haladt, majd hirtelen levágta a kanyarokat, és a fűben lépdelt tovább a nemrég telepített facseteték felé.

A hetedik érzéke, a perifériás látása megsúgta neki, hogy figyelik.

Leszegett fejjel ment egészen a tó közelebbi sarkánál felhúzott kamraszerű építményig. A kis faépületet zárva találta. Lassan megkerülte, közben ugrásra készen hallgatózott. A szolgálati lakások egyikében ajtó csapódott, azután semmi. A békabrekegésnél veszedelmesebb zajok sehonnán nem törtek rá.

Mit némaskodsz itt, hallott egy ismerős hangot, és a hang gazdája, Maxi, az úszómester és válasi olimpikon toppant elé a semmiből.

A frászt hozod rám.

Az ember a másikkal szemben jobbára mindig gyanútlan.

Láttam, hogy egvedül vagy, mint a kivetett kutya, gondoltam, dumáljunk egyet.

Elég sötét van errefelé.

Nem volt nehéz rájönnöm, hogy csak te lehetsz az. Lógotod a fejed, az orrod, lóg a kezed, lóg a, itt kajánul felnevetett, és hátba akarta veregetni Azraelt, de az hátralépett.

Hosszú napom volt.

A munka hőse. Tudod, élni muszáj, dolgozni nem. Azt

Részlet a *Marokkóban a beteg párnája alá mindig tesznek tört* című regényből.

hittem, erre már megtanítottalak. Idénymelón vagy, nem kéne vérkomolyra venni.

Maxi a sötét miatt kicsit emeltebb hangon beszélt, ami most szinte kiabálásnak hatott.

Azraelnek nem volt kedve magyarázkodásba kezdeni, miért hajt annyira, miért vállalt a bármixer mellett plusz munkát a recepción túl, miért érzi úgy, hogy neki kétszer annyit kell teljesítenie, mint a többieknek a csapatból ahhoz, hogy ne mondják rá, könnyű neki, beprotezsálták, és a nővérkéje miatt senki nem merné kirúgítani.

Na, mesélj, mi újság. Ne kelljen minden szót harapófogóval kihúzni belőled.

Maxi és Azrael mindenben különbözőek, de abban hasonlítanak, hogy férfiak, az egyetlen téma, amit nem kell néven nevezniük, anélkül is rögtön értik, miről beszél a másik, az a nők.

Semmi.

Mihez képest semmi, mondta kérdőleg Maxi, inkább magának, mint a fiúnak. Ahhoz képest, hogy még nem vágtad gerincre, lehet, hogy semmi. De a híreim szerint mostanában ez másoknak sem sikerült, ami jó jel. Sőt egyenesen biztató. Amikor egy nő készül valamire, hajlamos minden mást ennek alárendelni.

Azrael azt válaszolta, hogy ami őt illeti, ebből nem sokat érzékelt.

Nem szégyellte, amit nem tudott, és a nők terén nem tartozott, Maxi kifejezésével élve, a spílerkek közé. Nem ismerte ki magát a nőknél, kereste ugyan a társaságukat, mégis tartott tőlük. Igazat kellett adnia a nővéreinek, hogy még éretlen, csak szeretni és szenvedni tud, a kapcsolataiban az ösztönösségen még nem igen jutott túl.

Eljön a te időd, csak nyugi, és ne ragadj benn magadban. Az a legfontosabb, hogy legyél készen, amikor ő is azt akarja. Gréta nem az a nő, akitől egynél több esélyt kapsz.

Bárcsak kaphatna egyetlen icinyke-picinyke esélykét; a bizonytalanság nemcsak növelte szorongását, hanem minden alkalommal, amikor rá gondolt, szét is zúzta a benne felgyülemlő reménykedést.

Azrael mesterségesen előállított, fájdalmas mosolya most akadálytalanul beleveszett a sötétségbe. Szeretett volna egyedül lenni, taposni tovább a métereket, merengeni még kicsit, ám nem sérthette meg Maxit azzal, hogy elküldi, netán faképnél hagyja.

Ha a helyedben lennék, először a vörös vadócnak villantánám meg a lompost. Stresszes maca, elég kimerítő, de ízléses kis muff, a magunkfajta tesztpilótának ideális tereptárgy. És rád van cuppanva, ha hihetek a két zaccos szememnek.

Azrael zavartan felnevetett, ugyan már, miért lenne rácuppanva, Para Zita egyszerűen ilyen, elég zizi, de tud kedves is lenni, és őszinte csaj. Még annyit mondott, hogy számít Maxi tanácsaira, és nélküle elveszítettnek érezné magát.

Én ott vagyok minden kilométerkőnél, kedélyeskedett újfent az úszómester, a női nem, és a teljesség kedvéért tegyük hoz-

zá: a női igen szakavatott ismerője, majd anélkül, hogy Azrael bármit kérdezett volna tőle, kiselőadásba kezdett a Doktornőről. Legújabb hódítása megejtő részleteit színezte tovább a lepedőakrobaták önfeláldozó heroizmusával.

Már csak néhány elterelő hadmozdulat kell, és zsákban a nő. Hagyni kell beszélni, ez a lényeg, ettől hiszi, hogy ő irányítja a dolgokat. És most, hogy üzlettársak lettünk, van ürügy az együttlétre, a nagyfejű Százados, meg az a pöcsfej Vigéc befoghatják a pofájukat. Egy hét alatt több műfütyit meg vibrátoros kütyüt adtam el, mint ezek ketten. A nők nagyon hülyék, minden szart rájuk lehet sózni, ha beszélsz a nyelvükön. A szálló tele van öregecske dámákkal, akik idén sem tudnak mit kezdeni az életükkel. Ez a felismert szükségszerűség, fiatal barátom, jól jegyezd meg, okos ember mondta, az apám.

Az ő apja is szokott ilyeneket mondani, szólt volna Azrael, de inkább megtartotta magának. Nem kéne belebonyolódni családi történetekbe.

Jól van, fiú, hagylak, csak nehogy a kardodba dőlj. Ultipartira várnak a Bólogatóban, és nyeresben vagyok, megyek, megkopasztom őket. Fel a fejjel, legalább mi, alfahímek tartunk össze.

Amikor Maxi alakja belemosódott a dísztavak és a szolgálati épület között hálóként feszülő, sűrű homályba, Azrael az ellenkező irányba folytatta céltalan útját.

A Torony terasz boltívei alatt ma először sétált úgy végig, hogy egyetlen lélek sem jött szembe. A hosszú terasz belső kerengője szintén teljesen néptelen volt, amit először furcsának talált, de eszébe jutott, hogy rendkívüli nap a mai, most tartják a szálóvendégek nagy nyári pókerbajnokságát.

Ezért ilyen kihalt a park, tiszta sor, gondolta.

A nappal geometrikusan rendezett, átlátható terep éjjel vad rengeteggé változik, tele lesz történetekkel. Még a madarak is másként kommunikálnak, amiből a felületes szemlélő vajmi keveset érzékelt. De Azrael ma a szokásosnál valamiért érzékenyebben reagált a külső zajokra és hatásokra.

A Randevű szárny leghátsó melléképületénél ösztönösen megállt. Ide közel az erdő, gyorsan hűlt a levegő, felhúzta pamutdzsekije zippzárját, és a fejére húzta a kapucnit. Körülnézett.

Egy olyan lépcsőt vett észre, ami korábban elkerülte a figyelmét. Nyolc vagy tíz lépcső vezetett lefelé, az alján fekete faajtó sötétlett. Első ránézésre raktárnak tűnt, de díszkőből nem szoktak raktárlejárátokat kirakni, arra megteszi a beton is. Ráadásul minden lépcsőfok közepén kifényesedett a kő, sok cipő taposhatta, ami szintén ellentmond annak, hogy raktárlejáróról lenne szó. Így kombinált Azrael, és úgy döntött, ha már idekeresedett, megnézi, mi lehet odalent.

Lépcsőfokról lépcsőfokra, lassan lépdelt lefelé. Az volt az érzése, hogy a kövezeten araszoló sötétség menten a sarkába harap.

Amikor leért, először visszanezített, mintha magát keresné a lépcsősor tetején, de nem állt ott senki.

Jó kis thriller, gondolta először.

Lábával benyomta az ajtót. A faajtó úgy tárult fel, akár egy kripta bejárata. Vett egy mély lélegzetet, és csak azután indult el.

Egy kivilágítatlan folyosón találta magát. Végigtapogatta a hideg falakat, vakon botorkált előre, míg bele nem botlott egy hatalmas vaspántos ládába. A hozzá tartozó lakat mellette feküdt a kőpadlón, kinyitva.

Nem is olyan távoli tinédzserkorának kalandregényei ötlöttek fel benne, és az, hogy ő akkor most egy igazi regényhős föld alatti kamrával, kincses ládával és sötét titkokkal. De mit tenne hasonló helyzetben egy igazi igazi regényhős, kérdezte a bátrabbik énjétől, majd válasz helyett gyorsan felemelte a nehéz fedelet. Nem látta, csak érezte az ujjaival, hogy különböző hosszúságú fáklák feküdtek a ládában.

A kincsek löttek, ez az ő formája, pedig néhány aranyrúd vagy pár kiló ékszer jól jött volna mondjuk születésnapjára ajándék gyanánt. Tényleg, még öt nap, és itt a huszadik születésnapja. Ennél nagyobb izgalom nem kell, mi a fenét is keres ő ott a pincében.

Ebben a pillanatban fátyolos fénycsóva hasított át a sötétségen, és valahonnan, egy másik teremből vagy egy mélyebben lévő folyosóról, nem sikerült beazonosítania, ezüst fényben de rengő, langyos párafelhő gomolygott elő.

Tőle nem messze, hét-nyolc nagyobb lépés távolságra észrevett egy kis ajtót, amelyet először valamiféle takarítóeszközök tárolására szolgáló szekrénynek nézett. Nem kilincse volt, hanem kallantyúja. A kaland folytatódik, gondolta, és egy bátornak szánt gyors mozdulattal kinyitotta.

Az ajtó mögül egy másik meredek lépcső indult a mélybe. Égett viasz és nyirkos levegő szaga keveredett a fullasztóan szűk térben. Úgy látta, a kásás félhomályban meglebbent a sötétség ködfüggönye.

Lassan lépett, bal lábával kitapogatta a soron következő lépcsőt.

Szergej fasza gyerek, nem fagy meg, mondogatta magában a nagyapjától tanult rigmust, amit tízéves korában egyszer véletlenül elsütött az asztalnál, melynek eredményeképpen a nagyanyja két hétig nem állt szóba a nagyapjával.

Mínta egy áthatolhatatlanul sötét verembe érkezett volna. A háta mögül beszűrődő bágyadt fény alig egy lehetenyivel járt előtte, s halovány árnyékfoltok lengedeztek körülötte. Ahogy a szeme hozzászokott a sötétséghez, fokozatosan kirajzolódtak a tér körvonalai. Egy boltíves, csarnokszerű pincehelyiségben találta magát, amely tele volt rakva régi tonettszékekkel, kis kerek kávézóasztalokkal, állólámpákkal, fogasokkal. Az egyik kiszögellésben Azrael egy franciaágyat azonosított be, mellette egy drabális számzárás fémszekrény porosodott.

Ekkora széfet idehozni, csodálkozott, és leült az egyik székre, hogy kifújja magát és gondolkodjon.

Nem kellett Sherlock Holmesnak lennie ahhoz, hogy kitálálja, ha ez a hely, ahol most van, valamiféle raktárhelyiség, és a jelekből ítélve az, hiszen ide hordtak össze rengeteg feleslegessé

vált holmit, akkor lennie kell egy vagy több másik teremnek is, ahonnan ezeket idehordták. Egy kétszázötven kilós széfőről nehezen képzelhető el, hogy a kastélyszálló igazgatóságáról, vagy éppen a Vezér toronyszobájából került ide, bár a fene tudhatja. Azrael arra jutott, hogy itt, a mélyben, két szinttel a felszín alatt egy egész titkos pincerendszer húzódik, és hogy ő feltehetőleg a hátsó szolgálati lejáraton át jutott be, azaz lennie kell egy másik, nagyobb, esetleg őrzött lejártnak is, amiről ő eddig nem tudott.

Logikus, gondolta némileg megnyugodva, és elégedetten hátradólt a tonettszékekben. Csak a mozdulat lassúsága akadályozta meg abban, hogy hátraessen, mert súlya alatt a szék karfája nagy recsenéssel azonnal eltört.

Na ne. Mint egy lassított felvételen: keze megállt a levegőben, felsőtestét és combjait befedezte, visszafogta a lélegzetét. Még csak az hiányzik, hogy észrevegyék. De ki vegye észre, nincs ott egy lélek sem. Ki járkalna egy sötét, poros pincében, ahol kiselejtezett bútorokon kívül semmi nincs.

Lassan, apró adagokban fújta ki a levegőt; az egy tömbben fölötte kavargó por szinte süveget húzott a fejére. A légzése irányította a gondolatait.

Egy régi pincés emléke villant elő a gomolygásból: még nem járt iskolába, nyár volt, és mint minden nyarat, ezt is jórészt a nagyszüleinél töltötte. Nagyapja, kihasználva, hogy a melegben gyorsabban száradnak a falak, egy baráti család házában szobáit glettelte, majd festette reggeltől estig. Nagyanyja esküvői ruhát varrt, amit nagy szakmai kihívásnak tekintett, így a kisunoka a szokásosnál többet volt egyedül napközben. A szomszédék pincéjének falához rugdosta a labdát, ami az egyik luftot követően legurult a pincébe, és eltűnt a nyitva felejtett pinceajtó mögött tátongó sötétségben. Begurulhatott a hordók, kannák és papundeklik közé, mert hiába kereste, nem találta. Úgy döntött, visszamegy a fészkerbe, és elhossa nagyapja zseblámpáját, amikor felnőtt hangokat hallott közeledni. Gyorsan beguggolt a hordók mögé, onnan figyelte, amint Misi bácsi, a szomszéd öregúr felnőtt fia és egy számára ismeretlen ember nagy pusmogások közepette két vagy három összecsavart és madzaggal átkötött csomagot cipeltek le a pince végén kialakított, lakattal lezárt tárolóba. Szajrének nevezték, ő nem ismerte ezt a szót. Napok múltán elmondta az esetet a Nagymamának, aki előtte addig sem, később sem voltak titkai, és amúgy sem bírta volna magában tartani, hogy a szomszédék pincéjében valami szajrét dugdosnak, és ő nem tudja, mi az. Nagyanyja abbahagyta a varrást, hátrafordult, és a maga mindig halk, de határozott hangján annyit mondott:

Nem szabad lopni, soha, semmit, senkitől. Tartsd észben egész életedre. Nem csak azért, mert megbüntetnek, ha kitudódik, hanem mert magadat bünteted, a lelked megmérgeződik, és utána már nem lehetsz ugyanolyan tiszta és nyílt szívű, amilyen most vagy.

És elmesélte, hogy a szomszéd Misi bácsi az apjával, a Misi papával együtt a szőnyeggyárban dolgoznak, és néha, amikor úgy hozza az alkalom, a teherautó ponyvája alatt felejtnek néhány guriga szőnyeget, mert úgy gondolják, ez nekik jár, nincsenek

rendesen megfizetve és nagy a család. És megígértette Azraellel, hogy erről az egészről senkinek, a nagyapát is beleértve, nem tesz említést.

Ez a szó, a sajré, jutott most az eszébe, ahogy a porfelhőben a bútorok közt tapogatózva próbált átjutni a helyiség túlsó oldalára.

Csak ott érzékelte, hogy a hely sokkal nagyobb, mint azt gondolni lehetett. A csarnok egy fából faragott boltíves könyök-hajlatban folytatódott. Újabb folyosóra ért, aminek meglepetésére mozaikpadlója és bársonyfala volt, a falat poros festmények és lőrészerű, kis kazettás ablakok díszítették.

Az ablakok résein beszüremelő fények egy-egy pillanatra megvillantották egy feljáró sziluettjét. A fal mentén, éppen Azrael előtt, elegáns lépcsősor vezetett körkörösén felfelé.

Ez lehet a belső lejárát, gondolta, de sejtelve sem volt, honnan, a Randevű szárny melyik szobájából indulhat el ez a lépcső.

Kikerülte a lépcsősort, és a fal mellett haladt tovább.

Hallotta, hogyan zizegett a huzat egy száraz levelet az ablak pókhálóiban.

Majd nyitva hagyott ajtó nyöszörgött valahol egy másik folyosó végén.

Hosszúnak tetsző ideig ez maradt az utolsó zaj. Megállt és ösztönösen felnézett: azon a ponton, ahol a folyosó kör alakúvá szélesedett, éppen középen, a lámpa helyén, a plafonról egy bőrszíjra fűzve hatalmas, sötét, talán vörös színű kőszív csüngött.

Mint egy égből alászálló totemjel, gondolta, ki itt továbbmész, hagyj fel minden reménnyel. És továbbment.

Hallotta a szíve szabálytalan, ideges, szorongó, fékezhetetlen kalapálását, amint a kezét rátette a folyosó végén vágott kis csapóajtó fogantyújára. Füst és tömjén erősödő szagát érezte, és látta az ajtó résein feléje kúszó fáradt, vörös derengést is.

Rászánta magát, hogy elfordítsa a fogantyút.

Ekkor valami olyasmi történt, amire nem számított.

Az ajtón túlról tisztán kivehetően nyögések hallatszottak, majd valaki felkiáltott. A kiáltás megismétlődött. Egy mély férfihang számára ismeretlen nyelven kántált valamit, amolyan imafélét, de erre nem mert volna megesküdni. Aztán az is úgy süllyedt alá a ház mélységeiben, mintha álmodta volna.

Hideg rémület hasított a tarkójába.

Itt emberek vannak.

Az ajtón keresztül is érezte a jelenlétüket, és minden érzékszervével arra figyelt, mi zajlik odabent.

Itt történik valami.

Rátapasztotta a fülét az ajtóra, de ezúttal nem hallott semmit. Mégsem nyugodott meg.

Valami olyasminek lehet a tanúja, amiről jobb lenne, ha nem is tudna.

Erőt kellett gyűjtenie, hogy végre valóban elfordítsa a fogantyút, és néhány puha lépéssel eljusson a másik helyiség legközelebb eső kiszögelléséhez. Itt vett először levegőt.

Egy meglehetősen nagy és hosszúkás teremben volt, ami inkább hasonlított egy templomra, mintsem föld alatti kazamatá-

ra. A félkör alakú főhajó mögötti falat fekete bársony borította, és néhány kétágú, aranyszínű gyertyatartó állt ki belőle. Középen egy oltárszerű márványlap előtt fekete faragott trónus állt. Ezzel egyvonalban hatalmas vörös kőszív csüngött alá a mennyezetről, éppen olyan, amelyet az odavezető folyosón látott. A falak mellett padok és székek sorakoztak. A padlót végig vörös bársony borította. Azrael a két oldalhajó egyikén jutott be a terembe, tegyük hozzá: szerencséjére, mert a faácsolatú kiszögellés elég magas és széles volt ahhoz, hogy elrejtőzhessen mögötte, aki el akar.

Lassan előre nyújtotta a kezét, hogy valami fogódzót keresen. Közvetlenül a paraván mellett, ahol állt, gyomormagasságban egy simára csiszolt, hideg tárgyat tapogatózott ki: egy porcelántál volt, olyan alakú, mint a szenteltvíztartók, de amikor Azrael végigsimította ujjait a belső oldalán, nem érzett nedvességet. A tál legalján észrevett valami fehér, puha, élettelen tárgyat. Csak akkor derült ki, mi az, amikor a szeméhez emelte: fehér galamb volt, a szívét tüvel szúrták át, amit bennehagytak. Mintha égetné a kezét, úgy dobta vissza a porcelántálba.

Te jó ég, hova kerültem.

A gyomrában szétáramló hidegtől még a lélegzete is elakadt.

Lenézett reszkető bal kezére, és ökölbe zárta.

Akkor nézett körül először.

Furcsán derengő, gumyszerű térben találta magát. A holtspadt falak szinte dülöngéltek a pislákoló gyertyafényben. Sűrű, kocsonyás félhomály kékllett a terem teljes hosszában.

Képtelen volt mozdulni, gondolni, érezni, csak a szemét erőltette, de azt nagyon.

Első ránézésre nem lehetett volna megmondani, hányan vannak ott, és mi történik valójában.

A félhomályban felsejlő ülő és álló alakokat először viaszfiguráknak vélte, a fehér és fekete csuklyák réseiből előtűnő élettelen, üveges szemük pénzermeként csillogott a füsttel teli gyertyafényben. Azután rájött, hogy lassan, szertartásosan mozognak, mintha egy előre megírt forgatókönyv szerint beszélnek és cselekednének.

Nyolcan voltak; négy fehér csuklyás, mind nők, és négy fekete csuklyás, feltehetően férfiak. Az egyik fekete csuklyás, zömök, valószínűtlenül nagy testű és széles vállú férfi, a vállára dobott bő ujjú klepetusban irányította az események menetét. A márványlap és a trónus közt állt, kezében hatalmas könyvet tartott, abból olvasott fel.

VADE ME CUM, mondta fennhangon, MECUM PRINCIPIUM IN TERRIS, INSTRUAM TE IN VIA HAC QUA GRADUERIS.

Ezzel egyidőben két másik fekete csuklyás odalépett a negyedik fekete csuklyáshoz, aki magasabb és vékonyabb testalkatú volt mindüknél, és a márványasztal előtti lépcsőkhöz vezették, egyikük lerántotta fejeéről a csuklyát, majd visszaléptek a trónus két oldalához.

Azrael sohasem látta még ezt az arcot. Ami azért is volt különös, mert a recepcióból rendes körülmények között min-

den új vendégnek legalább egyszer, a jövetelekor, látnia kellett a fizimiskáját. Kivéve, ha nem ő, hanem Elza van szolgálatban, de az előző napokban a lány megbetegedett, így Azrael gyakorlatilag saját magát váltotta a pultnál, vagyis emlékeznie kellett volna rá, ha a főbejáraton érkezett. A magas, fekete hajú fiatal férfi rezzenéstelen arccal és egyenes derékkal várta a következő parancsot.

Ekkor ostor csattant.

Az Azraelhez közelebb álló nő kezében volt az ostor. Comb-tőig felhasított, ezüstben játszó lovagi szoknyában, szétterpesztett lábbal állt, fekete gyapjúharisnyát, és sarkantyús, magas szárú topánt viselt, bal bokáján vastag, ezüst színű lánc fityegett.

A vele szemben, a magas, fekete férfi ellenkező oldalán posztoló másik nő ekkor egy meggyújtott hosszú szárú pipát illesztett a férfi szájához: szív!d.

Az anyagok közt legfinomabb a levegő,
a lélek finomabb, mint a levegő,
a szellem finomabb, mint a lélek,
Isten finomabb, mint a szellem.

A szertartásvezető lassan, nagyon lassan olvasott fel, és minden egyes sor után megállt, de csak azért, hogy a pipát tartó nő közben kimondhassa a rá rótt szöveget: szív!d.

Azrael látni vélte, hogy a fekete hajú férfi az utolsó színpantás után mintha megrogyggyant volna. Próbált kiegyenesedni, úgy tűnt, visszanyeri az egyensúlyát, amikor egyszer csak, mint a zsinórjait vesztett marionettbábú, egyetlen szó nélkül össze-csuklott. Úgy feküdt ott, merev, révült tekintetét felfelé szegezve, mintha meghalt volna, és azt várná, hogy az égből üdvözült angyalok kara nyújtsa felé a kezét, és felhúzza őt az égbe.

Azrael, tarkóján a rettegés hideg ujjainak egyre erősödő szorításával kiáltani szeretett volna, vagy odarohanni és segíteni rajta, de néma maradt és mozdulatlan. Érezte, hogy összemósodik, áttűnik, átszivárog, átfolyik egymásba, amit lát és amit érez. Ha nem lett volna olyan erős a rettegés, ami megfeszítette az izmait, kiegyenesítette a derekát, és hátravetette a fejét, ő is össze-csuklott volna, akár egy colstok.

Ideje sem maradt, hogy tudatát hozzászoktassa a gondolat-hoz: ez egy veszélyes hely, jobban teszi, ha mielőbb elszalel, máris újabb ostorcsattanás szakította ketté a terem gomolygó füstjét.

A két fekete csuklyás segítő odasietett a földön fekvő, magatehetetlen férfihoz, a hóna alá nyúltak, és egyszerre felemelték. Amikor az ismét össze-csuklott volna, nyakon öntötték egy fél vödörnyi vízzel. A férfi lassan összeszedte magát, és sikerült megállnia a saját lábán.

Az első próbát kiálltad, hallotta Azrael a klepetusban feszítő fekete csuklyás kenetteljes hangját, most a szellem próbája következik.

Itt vagyok, és mindent megteszek, amit mondasz.

Azrael döbbenet hallgatta a szertartásmester nyilvánvalóan primitív, mégis delejező hatású kérdéseit, és a fekete férfi gondolkodás nélküli, gépies replikáját.

Hiszed-e, hogy Indiában kutyafejű emberek laknak, hogy a madarak csőre és karma aranyból van, és füleikből margaréták lógnak.

Hiszem, amit hiszel.

Jól van, tudnod kell, hogy az igazság soha nem rejtőzik el.

A szertartásmester lapozott egyet a hatalmas könyvben, körülhordozta tekintetét, majd így folytatta:

Hiszed-e, hogy az elefánt újholdkor vallásos szertartásokat végez, meghinti magát vízzel és ágakat lenget a hold felé.

Hiszem, amit hiszel.

Hiszed-e, hogy fiúgyermeket szül a nő, ha közösüléskor a jobb lábát nyújtja ki, és a bal lábát húzza fel.

Hiszem, amit hiszel.

Hiszed-e, hogy megfoghatod a halat a vízben, ha kócsagszírral kened meg a kezedet.

Hiszem, amit hiszel.

Hiszed-e, hogy az ember állati lelke találja meg ösztönösen a helyes orvosságot a világ és a maga bajaira.

Hiszem, amit hiszel.

Az igazság soha nem rejtőzik el. Ami fent van, olyan, mint-ha lent volna, s ami lent van, olyan, mintha fent volna. Az ember a mindenséget megtalálhatja önmagában.

Vagyok, aki vagyok. Senki halandó fel nem fedheti titkomat.

Jól beszéltél, kiálltad a szellem próbáját. Most mondd utánam jelmondatunkat, amit ezentúl minden nap, amikor feljött a hold, mondj el magadnak emlékezetből:

Tudnunk kell, hogy merhessünk,
mernünk kell, hogy akarhassunk,
akarnunk kell, hogy hatalmunkat megtarthassuk,
és hogy hatalmunkat megtarthassuk, hallgatnunk kell.

Azrael ezalatt szó szerint visszafojtotta a lélegzetét, mintha engedélyre várna, a szertartásmester engedélyére, hogy ismét levegőt vehessen. Talpával alig érintette a padlót, a döbbenettől olyan könnyűvé vált. Fel-le emelgette a lábait, mintha a földtől való elrugaszzkodást gyakorolná. Szedd össze magad, figyelmeztette saját magát.

Szedje össze magát, azt úgyis hiába várná, hogy a teste önmagától jobb belátásra tér. Úgy érezte, még a szándékait sem képes kordában tartani, nemhogy a mozdulatait. Sejtései, akár egy finom óramű fogaskerekei, egy maguknál nagyobb szerkezetet hoztak mozgásba, a félelmet. Meglódult a vér a fejében.

A következő pillanatban, amikor az ostoros nő vezényszavára ismét elmozdult az élőkép, és az eddig háttérben várakozó, áttetsző selyemtunikába bújtatott két fiatal nő előrelépett, Azrael már azt sem érezte, hogy mi a következő pillanat.

A két fiatal nő intésre kibújt a tunikából: anyaszült meztelen álltak a márványasztalhoz vezető lépcsők előtt. Újabb intés, és szinte egyszerre négykézlábra álltak, szétvetették combjukat, majd kihívón, szemérmetlenül megemelve felkínálták altestüket.

Ilyen nincs.

De mégis van.

Azrael már sajnálta, hogy nem tart zsebkendőt a nadrágzsebében.

Valósággal rákényszerítette magát, hogy nézze őket. Máskor sokért nem adta volna, ha két ilyen gyönyörű, kitarulkozó női test látványával ajándékozta őt meg a jószerencse, de most nem akarta nézni, amit látott. Fájt. Forgott a gyomra. Már tudta, mi következik.

Tudata peremén rögzítette, hogy a tőle legtávolabb álló negyedik nő, aki egész idő alatt valamit, talán rágógumit rágott, és ez zavarba ejtette Azraelt, most odalép a férfihoz, leguggol elé, kioldja az övét, és ugyanolyan egykedvűen, amellyel addig rágott, szopni kezdte a hímvesszőjét. Amikor az messziről is jól láthatóan felfelé meredezett, a nő azonnal abbahagyta a foglalatosságot, és átadta páciensét az ostoros dominának. Amaz a bizonyosság kedvéért még rántott egyet-kettőt a kemény hímtagon, majd el sem eresztve odavonszolta a férfit a négykézláb türelmesen várakozó, nagymellű nő mögé. A szertartásmester ekkor előrehajolva jelt adott: tedd, ami meg van írva.

És a fekete férfi tette.

Azrael mozdulatlanul mervedve nézett rájuk, mint aki attól tart, hogy a körülötte lévő világ pillanatokon belül darabjaira esik szét. Jobban fájt a látvány, mint ha hátracsavarták volna a kezét. Szégyenkezett amiatt, hogy azt látta, amit. Szégyenében összekoccantak a fogai, és nehogy meghallják, gyorsan lehajtotta a fejét.

Amikor a férfi lélegzése szaporább lett, a domina szakszerű mozdulattal kivette hímvesszőjét a nő valamelyik testnyílásából, és gyengéden átvezette őt a másik nő mögé.

Az aktus ugyanúgy folyt le, azzal a férfi számára nem elhanyagolható különbséggel, hogy a platofázis végén, amikor már éppen beleélvezett volna a dugattyúszerűen mozgó, kettes számú, filigrán nőbe, a domina ellentmondást nem tűrően kirántotta a vesszejét, és egy üvegtálka fölé tartva szinte belefejté a férfi magját.

A fekete hajú férfi nagyokat nyögött.

Azrael is felnyögött, de gyorsan belegyömöszölte az öklét a saját szájába.

A domina a tálkát maga előtt tartva, lehajtott fejjel megállt a szertartásmester előtt, aki előbb előhúzott egy fiolát, az egész tartalmát beleöntötte, majd félrehajtotta a klepetusát, és belevizelt a tálba.

Azrael úgy gondolta, jobb, ha nem hisz a szemének: egyszerűen nem hiszi el, amit lát, kell ez a hitetlenség, hogy le ne verje lábáról a döbrent kétségbeesés. Alig érezte már a szűk oldalhajó levegőjét, alig hallotta az ácsolt paraván festett lécein átszűrődő hangokat, semmit sem tudott, csak azt, hogy nem kap levegőt, és hogy mihamarabb ki kell onnan jutnia. De a lábai nem engedelmeskedtek.

Egy atyátok és egy mesteretek van, hallotta valahonnan messziről, és mindnyájan testvérek vagytok. Igyatok e tálból, amelyben egyesül tiszta és tisztátalan, ember és állat, hétköznap

és ünnep, egyesül a Hármas és a Négyes. És te, új testvérünk, aki elsőnek emelted szádhoz az isteni kanca italát, a Hippománészt, légy üdvözölve. Titkos neved ezentúl a Belső Fény Körében legyen Hippománész.

És amíg a társaság tagjai egyenként ittak a tálból, a szertartásmester ledobta magáról klepetusát, és elővillantak hatalmas izmai, és jobb karján messziről látszott egy tetovált kard, ami szinte begörbült, ahogy megfeszítette. És a szertartásmester a fekete hajú férfi felé fordulva így folytatta beavatási beszédét:

Ragyogó csillag ereszkedik lefele, a szobád közepére száll, és szemed előtt foszlik szét; mátol megpillanthatod a belőled örökre eltávozott, és a beléd soha vissza nem térő angyalt. Arra kötelezed magad, és azt ígеред, hogy mostantól átadod neki magad testedben és lelkedben, hogy tehessen veled kénye-kedve szerint. Uralkodhassék rajtad, kormányozhasson, vezessen úgy és oda, ahová csak akar. Övé a tested, lelked, húsdod és véred, és minden javad, melyet birtokolsz az örökkévalóság jegyében. Minden élővel szembefordulsz ezután, szembefordulsz az égi seregekkel, mert így kell ennek lenni. Hitelesség okáért és a szerződés megerősítéséül saját kezeddal, mint akaratoddal egyezőt, aláírod ezt az okmányt.

Azrael, aki számára hangok és lépések zajából, ritmusából állt össze az idő, amióta lent volt a pincében, most erőt vett magán, és kihasználva a szeánsz végét jelző tapsot, óvatosan kihátrált a paraván mögül a csapóajtóig, onnan apró, gyors lépésekkel futásnak eredt a folyosó végéig, majd jobbra fordulva átvágott a raktárhelyiségen, fel egészen a lépcsősorig.

Nem fordulni hátra.

Nem látni meg semmit, csak a visszavezető utat.

Mohón kereste a kijáratot, a felfelé vívó fényt, de mintha egyszeriben eltévedt volna, a ház nem engedte, valóságos élőlényként váltogatta a félhomályban a termék, folyosók, kiszögelések és lépcsők helyét. Mintha egy alakot is látott volna az egyik félig befalazott ablak mögött.

Már majdnem pánik üzemmódba kapcsol, amikor hirtelen észrevette azt a fáklyákkal teli, nagy faládát, amelybe akkor botlott, amikor a pincelejáró utáni folyosón botorkált előre.

Mint az örült, úgy rohant felfelé a kivilágítatlan lépcsőn. Az sem érdekelte, ha elesik vagy zajt csap, csak ki onnan, el onnan, minél hamarabb.

Amikor felért, kilökte az ajtót, és a lendülettől a kavicságyra zuhant. Összesűrűsödött szájában a nyál. Egy darabig nem mozdult, várta, hogy a vére visszatérjen oda, ahol eredetileg volt. Lassan feltápáskodott, és mintha az lenne a legfontosabb dolga, porolgatni kezdte a nadrágját.

Tett néhány tétova lépést, majd az első nagyobb bokornál megállt. A torkát nem hagyta el hang, némán öklendezett.

Nehezen talált vissza a szobájához, pedig a hold bevilágította az egész parkot.

A szolgálati lakások mögötti egyetlen villanypóznán a varjak mozdulatlanul gubbasztottak egymás mellett, mint valami titkos, föld alatti társaság összeesküvői.